

ת"פ 17576/11/15 - תביעות צפת נגד מ נ

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 17576-11-15 תביעות צפת נ' נ(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
תביעות צפת

המאשימה

נגד
מ נ (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע בעבירת **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

העבירה בוצעה ביום 4/11/15, בכך שהנאשם שלח לעובדת סוציאלית של משרד הביטחון שטיפלה בו, הודעה מהטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד שלה, בה התלונן על הטיפול שאותו הוא מקבל מרשויות המדינה, ואיים כי אם לא יטופל, יהרוג את אשתו ואת בנותיו, ויחסל את כל משפחתו. הנאשם הוסיף בהודעה כי "אין לו מה להפסיד".

ביום 15/12/15 הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, הורשע, ונקבע כי יתקבל בעניינו תסקיר, אשר יבדוק בין היתר גם אפשרות לביטול ההרשעה.

תסקיר שרות המבחן

2. ביום 1/5/16 הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר בו פורטו נסיבותיו של הנאשם, שהן נסיבות יוצאות דופן ומורכבות.

הנאשם בן 35 נשוי ואב ל-3 בנות, הגיע לישראל מלבנון בשנת 1998, לאחר שנאלץ לעזוב את ארץ הולדתו יחד עם אנשי צד"ל רבים, בשל סכנת חיים.

הנאשם ננטש על ידי אמו בגיל 3, גדל עם סביו עד גיל 8 והיה במסגרות חינוכיות עד גיל 7.5, לאחר מכן החל לעבוד בחברת ניקיון בבסיס צד"ל ועבר להתגורר עם אביו במרג' עיון.

צוין כי האב נהג להשאירו נעול בבית.

האב נהרג ממטען צד ימים ספורים לפני נסיגת צה"ל מלבנון, והנאשם שנותר יתום משני הוריו הצטרף לכוחות צבא דרום לבנון מגיל 14, ושירת בארגון זה עד הגעתו לישראל כאמור. שרות המבחן התרשם מתחושות קשות אצל הנאשם של נטישה, בדידות, תסכול, חוסר אונים וצער, וקנאה בילדים להם משפחה נורמטיבית הדואגת להם.

הנאשם התחתן בשנת 2004, תיאר מערכת זוגית מנוכרת, ושיתף כי במהלך חייהם נהג פעם אחת באלימות כלפי אשתו.

שרות המבחן התרשם מקושי של הנאשם בקיום תקשורת תקינה עם סביבתו.

משיחה שקיים שרות המבחן עם אשתו של הנאשם, טענה כי במשך תקופה ארוכה נהג הנאשם להתבודד ונמנע משיתופה או שיתוף אחרים בקשיו, אך היא חשה שינוי לטובה מאז שחרורו האחרון ממעצר. שיתפה כי איננה חשה מאוימת מפניו והיא לא צופה מצב בו יפגע הנאשם בה או בבנותיהם.

שרות המבחן התרשם כי אשת הנאשם נמנעת מהתבוננות ביקורתית כלפי מעשיו של הנאשם, יחד עם זאת, במהלך ביקור בביתו של הנאשם, התרשם שרות המבחן כי בנותיו ואשתו אינן חוששות מפניו אלא רואות בו אב מתפקד ופעיל.

הנאשם טען כי עד שנת 2008 שירת ביחידה ששייכת למשרד הביטחון אך לא הציג מסמכים מטעמי סודיות, ובשנים האחרונות עובד בשיפוצים בהיקף של 4 שעות יומיות ומקבל תשלום ועזרה בשכר דירה ממשרד הביטחון.

הנאשם שיתף כי חשב להתאבד מס' פעמים ואף תכנן זאת בדרכים שונות, אך הוא לא הוציא לפועל את תכניתו.

הנאשם שיתף כי חווה אירועים טראומטיים בעקבות שירותו בצד"ל וכי נחשף למראות קשים של פציעות והרג. בתסקיר פורט בהרחבה רקעו הפסיכיאטרי של הנאשם, **שאובחן כסובל מהפרעה פוסט טראומטית מורכבת**, אישיות בלתי בשלה ופגיעה ראשונית קשה של הזנחה רגשית, וכן צוין בחוות הדעת כי קיים חשד למצבים דיסוציאטיביים כחלק מההפרעה הפוסט טראומטית או בפני עצמם. הומלץ על המשך מעקב וטיפול, תרופתי ופסיכוטי.

במהלך חודש אוגוסט 2015 אושפז הנאשם בבית החולים לבריאות הנפש "מזור", ושוחרר כשהערכה היא שהוא במצב נפשי מאוזן וללא כל עדות לסיכון, הומלץ על בדיקות דם חודשיות ומעקב פסיכיאטרי במסגרת קופת חולים. במכתב הסיכום נרשם כי הוסף טיפול תרופתי שהופסק על ידי הנאשם. הנאשם היה ללא עדות למצב פסיכוטי או אפקטיבי מג'ורי ושלל מחשבות על כוונות לפגוע בעצמו או באחר.

ביום 1/11/15 הנאשם ניסה להתאבד לאחר יציאתו מהבדיקה הפסיכיאטרית, הוא שוחרר מביה"ח "זיו" בצפת עם המלצה על מעקב נוירולוגי בקהילה והקפדה על טיפול אנטי אפילפטי. בבדיקה צוין כי הנאשם סובל מ-PTSD, אין סימנים להפרעה אפקטיבית מג'ורית, אין סימנים פסיכויים או עדות לקיום סיכון אובדני מיד.

בדוח סיכום ביקור מיום 21/2/16, צוין כי בבדיקתו של הנאשם לא הייתה עדות למצב פסיכוטי או אפקטיבי מג'ורי ושלל כוונות לפגוע בעצמו או בזולת.

לגבי העבירה הנוכחית - הנאשם טען כי שלח את ההודעה לעובדת הסוציאלית מתוך ייאוש כשלא זכה למענה ממשרד הביטחון וכי לא עלה בדעתו לפגוע במשפחתו.

הנאשם ביטא תחושת כעס כלפי העובדת הסוציאלית שדיווחה למשטרה וראה בה אחראית למעצרו והפללתו.

הנאשם טען בשיחה עם שרות המבחן כי הוא חשש להוריש את חובותיו לבנותיו ועל כן העדיף להרוג אותן על מנת שלא יצטרכו להתמודד עם קשיים כלכליים שהוא מותיר להן.

שרות המבחן התרשם כי הנאשם מודה בביצוע העבירה אך אינו מבין את חומרתה ומשמעותה וכי היותו מטופל פסיכיאטרי אינו מפחית מרמת הסיכון בעניינו.

העובדת הסוציאלית של משרד הביטחון טענה כי הנאשם התקשה לקבל תשובה שלילית בקשר לדרישותיו הכספיות. לדבריה, מדובר באדם לא צפוי והוא זקוק לטיפול פסיכיאטרי מתמשך.

שרות המבחן התרשם ממאפיינים אלימים מושרשים אצל הנאשם. עוד התרשם שרות המבחן כי הנאשם בעל כוחות נפשיים נמוכים, דבר הפוגע ביכולתו להתמודד עם מצבים מורכבים ויוצר נטייה להתנהגות עוברת חוק ואימפולסיבית. בנוסף, שרות המבחן התרשם כי הנאשם נעדר רשת תמיכה חברתית, מתקשה להפריד בין צרכיו לצרכי האחרים, התקשה לבטא את צרכיו, רצונותיו ומצוקתו וקיים חשש שיבטא זאת באמצעות התנהגות שלילית. שרות המבחן התרשם מגישה אדישה ומחוספסת למצוקות של אחרים ומאטימות רגשית כללית. הנאשם בעל קווים נרקיסיסטיים ועלול להתפרץ בזעם כדי להשיג כוח ושליטה.

שרות המבחן העריך כי הפרוגנוזה לשינוי מורכבת ובעייתית וכי ללא טיפול תרופתי קיים סיכון גבוה להישנות ביצוע עבירות על ידו.

הנאשם שיתף כי אינו מעוניין בטיפול קבוצתי ומעוניין בהמשך קשר פסיכיאטרי במסגרת קופת חולים.

עוד העריך שרות המבחן, כי הנאשם זקוק גם לטיפול רגשי לעיבוד קשייו ומאפייני אישיותו.

שרות המבחן המליץ לחייב את הנאשם בצו פיקוח למשך 18 חודשים במהלכם יקבל טיפול רגשי נפשי עקבי.

חוו"ד פסיכיאטרי

3. בטרם התקבל תסקיר, הוגשה לגבי הנאשם גם חוו"ד מפורטת מטעם הפסיכיאטר המחוזי.

הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, ואולם נסקרו בהרחבה נסיבותיו הפסיכיאטריות, אשר הוזכרו, כמפורט לעיל,

גם בתסקיר. הנאשם מצוי במעקב פסיכיאטרי מטעם קופ"ח ומטופל תרופתית.

גם בחווה"ד צוין כי הנאשם סובל מתסמונת פוסט טראומתית ממשפחת ה"לם הקרב, יחד עם הפרעת אישיות בלתי ספציפית. נקבע כי לא הגיע לאיזון פסיכיאטרי רצוי, וכי הוא אמנם אינו זקוק ולאשפוז, אך נחוץ מעקב פסיכיאטרי וליווי פסיכולוגי.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 6/6/16 טענו הצדדים לעונש.

4. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה עמד על החומרה של עבירות האיומים והערכים הנפגעים מביצועה.

נטען כי מתחם הענישה בעבירות איומים נע החל ממאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. התובע עתר להשית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל שיכולים להיות מרוצים בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי וקנס.

5. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין משתרע בין אי הרשעה ועד מאסר על תנאי והפנה את בית המשפט לפסיקה בעניין.

ב"כ הנאשם טען כי גם אם בית המשפט יחליט על כי המתחם מחייב הטלת מאסר בפועל על הנאשם, הוא מבקש לסטות ממנו לקולא משיקולי שיקום.

ב"כ הנאשם הפנה לאמור בתסקיר בקשר לרקעו הפסיכיאטרי ופירט את נסיבות חייו הקשות כפי שהובאו לעיל.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי וכי עברו הפלילי אינו מכביד במיוחד.

ב"כ הנאשם ביקש לקבל את המלצת שרות המבחן והעדפת הפן השיקומי.

6. הנאשם

ביקש סליחה, טען כי היה עצבני ולא איים על העובדת הסוציאלית אלא רק אמר לה שאם מצבו הכלכלי לא ישתפר הוא יפגע בעצמו ובמשפחתו.

עוד טען כי מצבו הנפשי השתפר וכי הוא מרגיש התקדמות, וכי קצינת המבחן עוזרת לו ובקרוב יתחיל שיחות עם

רופא.

הנאשם הסביר כי לא חשב על משמעות האיום וכי הוא נגד דבר בצורה הזאת מתוך ייאוש, וכי מצבו הכלכלי עדיין לא טוב.

שאלת ביטול ההרשעה

7. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הנה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחרף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

ראו לעניין זה את ע"פ 43351-08-14 **אסייגה אלמיו נגד מדינת ישראל**:

"אכן הכלל המנחה בפלילים הוא, כי אדם שביצע עבירה צפוי להיות מורשע בדין. כך שהימנעות מהרשעה היא, אפוא, חריג לכלל שיופעל במקרים נדירים בלבד. בית המשפט יימנע מהרשעה, רק בנסיבות חריגות שבהן יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עם הנאשם. דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה. ראו: ע"פ 2555/13 חי נחמיאס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], (09.01.14) ורע"פ 3852/14 אלכסנדר זיסמן ורשואר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (18.08.14).

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**. שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.."

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נגד ויקטור שמש**, נקבע כי ניתן להסתפק במבחן בלי הרשעה, רק במקרים מיוחדים ויוצאי דופן. הימנעות מהרשעה על ידי בית המשפט כאשר אין לכך צידוק ממשי מפרה את הכלל בדבר הרשעה ובכך פוגעים גם בעקרון השוויון בפני החוק.

8. לאור האמור לעיל, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

9. הנאשם הורשע בעבירת איומים כלפי עובדת סוציאלית בשירות משרד הביטחון אשר טיפלה בו במסגרת תפקידה.

האיום הופנה כאמור לעובדת הסוציאלית, ואולם כלל כוונות פגיעה, הכוללים אמירה של כוונה לבצע רצח, כלפי משפחתו של הנאשם עצמו.

בית המשפט התייחס לא אחת לחומרת עבירות איומים ובמיוחד כאלה המופנות כנגד עובדי ציבור. העבירה פוגעת בערכים מוגנים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו, תחושת הביטחון ויכולתו לנהל שגרת חיים ללא חשש, וכאשר מדובר בעובד ציבור אזי גם אינטרס השמירה על הסדר הציבורי, ביטחון הציבור וכן שמירה על שלטון החוק והאמונים על אכיפתו, ויכולתם לבצע את מלאכתם כהלכה וללא חשש מפני פגיעה בשלוות נפשם וביטחונם האישי. האיום הושמע על רקע טרוניה לגבי טיפולו של משרד הביטחון, ושל המתלוננת הספציפית בנאשם. בין הטיעונים, נשמעה טענה כי הדברים נאמרו במצוקה במסגרת החלפת מידע בין עובדת סוציאלית לבין מטופל, ולפיכך נטען בלשון רפה כי חל על התוכן חסיון. ההגנה נסוגה אמנם מטענה זו, ואולם אבהיר כי התוכן שהושמע חייב את העובדת הסוציאלית לדווח על המסר שקבלה, שממנו עלתה סכנה מוחשית אפשרית לפגיעה עתידית של הנאשם במשפחתו. מעבר לכך, מדובר כאמור במסר שהועבר בהודעת טקסט, מחוץ למפגשים סדירים של טיפול, ובכך יש חומרה יתרה.

10. לענין חומרת עבירות האיומים והערכים המוגנים, ראו את הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל:

"...אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט... בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

וכן את הדברים שנאמרו ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

11. האיום שנשלח לעובדת הסוציאלית באמצעות הודעה הינו חריף ובוטה. אין לקבל התנהגות תוקפנית מצד מטופל בתחום הרווחה, אשר כתגובה לכך שאינו מרוצה מסל הטיפול, במקרה זה סל כלכלי, יפעל במניפולציה מאיימת וישמיע איומים מהחמורים. יחד עם זאת, מדובר בהודעה שנשלחה על רקע מצוקה מתמשכת ומורכבת בתחומי חייו השונים של הנאשם, הסובל ממצב פסיכיאטרי מורכב, מקושי כלכלי ובעיות הסתגלות ייחודיות. הרקע למעשה לא מהווה הצדקה להתנהגות. איומים על עובדים סוציאליים

הנה התנהגות נפוצה, אשר כמעט תמיד מאופיינת בקשיים אישיים, וזאת מטבעו של הקשר עם גורמי רווחה וטיפול. לצד חומרת ההתבטאות אשר מציבה סימני אזהרה שמא יוציא הנאשם את איומיו לפועל, עומדת התרשמותו של שרות המבחן כי בני המשפחה לא חוששים מפני הנאשם, וכי הוא דמות משמעותית עבורם.

12. מעבר לחומרת מעשהו של הנאשם, לחובתו עבר פלילי הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות איומים, מטרד לציבור, רכישה/החזקה של חלק נשק או תחמושת ידיעות כוזבות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

בשל האמור לעיל, סיום התיק ללא הרשעה אינו הולם בנסיבות העניין.

13. בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי וקונקרטי שייגרם כתוצאה מהרשעתו. הנאשם לא הצביע על פגיעה כלשהי, קונקרטית או אחרת בעתידו, וגם אם היה נטען לפגיעה כאמור, לא היה בכך לשנות את קביעתי כי לא ניתן לסיים את התיק ללא הרשעתו של הנאשם.

אשר על כן, אני מותירה את הרשעתו של הנאשם על כנה.

דין והכרעה - ענישה

14. תיקון 113 לחוק העונשין קובע את העיקרון המנחה בענישה והוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשלושה פרמטרים, הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בדין שהובא לעיל בעניין ביטול הרשעתו של הנאשם, דנתי בערכים החברתיים שנפגעו ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. אם כן אעבור לבחון את מדיניות הענישה בעבירת האיומים.

15. בחינת **מדיניות הענישה** הנוהגת בעבירות איומים על עובדי ציבור בכלל, מעלה כי ניתנה ענישה מגוונת החל ממאסרים על תנאי, דרך עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות ועד מאסרים בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריא, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

א. רע"פ 3364/14 **באסם מנצור נגד מדינת ישראל (09.06.14)**, המבקשים, בעלי עבר פלילי, איימו על מי שהיה מורה לפיזיקה של בת משפחתם, בכך שאמרו לו כי יבוצע ירי ויזרק רימון לעבר ביתו. בית המשפט גזר על מבקש מס' 1 - 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועונשים

נלווים ועל מבקש מס' 2 - 8 חודשי מאסר ועונשים נלווים.

ב. רע"פ 8062/13 **אלכס ברזק נגד מדינת ישראל (09.04.14)**, המבקש הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור. בית המשפט השית עליו 3 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים.

ג. ע"פ 38759-05-14 **יניב זגורי נגד מגינת ישראל (21.01.15)**, בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המערער על הכרעת הדין וגזר הדין של ביהמ"ש השלום בעבירת איומים. המערער איים על סוהרת בבית המעצר בבית המשפט, בפגיעה שלא כדין בגופה, בבעלה או ילדיה. בית המשפט גזר עליו עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, מהם 4 חודשים בחופף למאסר אותו הוא מרצה וחודשיים במצטבר לו.

ד. ת"פ (רחובות) 28834-08-13 **מדינת ישראל נגד יוסף מתתיהו (03.12.13)**, הנאשם הורשע בעבירת איומים כלפי עובדת סוציאלית בכך שיפגע באשתו. בית המשפט גזר עליו 3 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים בחופף ובמצטבר, כך שסה"כ ירצה הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

ה. ת"פ (כפר סבא) 21895-07-13 **מדינת ישראל נגד יצחק קומימי (01.10.13)**, הנאשם הודה והורשע בשתי עבירות איומים נגד עובדות המחלקה לשירותים חברתיים. בית המשפט גזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר על תנאי בן 8 חודשים בחופף ובמצטבר, כך שסה"כ ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל ומאסר על תנאי.

ו. ת"פ (רחובות) 60210-12-12 **מדינת ישראל נגד אימן סעדה (16.12.15)**, הנאשם, בעל עבר פלילי הכולל 2 הרשעות, הודה והורשע בעבירת איומים נגד עובד סוציאלי. בית המשפט גזר עליו 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי וקנס.

ז. ת"פ (תל אביב) 1918/09 **מדינת ישראל נגד שלום שאולי**, הנאשם, נעדר עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירת איומים כלפי פקח העירייה. בית המשפט גזר עליו חודשיים מאסר על תנאי.

16. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם - השמה בתוך מתחם העונש

17. כפי שצויין, שרות המבחן סקר בהרחבה את נסיבות חייו הקשות כפי שהובא לעיל, איש צד"ל, הלום קרב, ללא תמיכה, שבעברו ניסיון התאבדות ואשפוז פסיכיאטרי. בעל הפרעה פוסט טראומטית מורכבת והזנחה רגשית, סובל מדיכאון, חרדות והזיות, ומקבל טיפול פסיכיאטרי ונוטל תרופות.

למרות חומרתו של האיום, ועל אף הקביעה לפיה מצב אישי, קשה ומורכב כשלעצמו, אינו מצדיק את ההתנהגות, החלטתי בסופו של דבר כי יש לנהוג עם הנאשם במידת התחשבות חריגה, ולקבל את המלצת שרות המבחן לגביו.

הסיבה המרכזית לקביעתי זו הנה כי הנאשם כבר נשפט בעבר הלא רחוק לצווי מבחן, בגזרי דין שניתנו טרם ביצועה של העבירה הנוכחית. באותם גזרי דין, נשפט הנאשם בענישה מקילה, שהעדיפה לגביו את שיקול השיקום, ולקחה בחשבון לטובתו את נסיבותיו המיוחדות, כך שהדין לא מוצה עמו.

אני סבורה כי גם בתיק הנוכחי, ראוי כי עדיין יינה מן החסד ולא מן השבט, ולא ייענש במאסר בפועל.

טיפול של צו מבחן יחד עם מאסר מותנה ימלאו במקרה זה אחר האינטרס הציבורי, וירתיעו את הנאשם לבל יבצע שוב איומים.

18. אפרט כעת את נסיבותיהם של אותם שני תיקים פליליים אליהם התייחסתי -

כאמור, לנאשם שתי הרשעות קודמות -

בת"פ 43903-03-14, הודה הנאשם והורשע בביצוע עבירות איומים, מטרד לציבור ורכישה/החזקה של חלק של נשק או תחמושת, בעטיין נגזר עליו **ביום 25/11/15** מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים וצו מבחן למשך שנה.

בת"פ 17900-10-15 הודה הנאשם והורשע בביצוע עבירות ידיעות כוזבות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הנאשם מסר הודעה כוזבת למשטרה לפיה הוא תקף בגז פלפל שוטר תנועה שרשם לו דו"ח ואחר כך נעל את אותו שוטר באיומי אקדח. על רקע נסיבות חייו הקשות ורקעו הפסיכיאטרי, נשפט הנאשם **ביום 24/2/16** למאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים ותוקף צו המבחן שהוטל בת"פ 43903-03-14, הוארך למשך 6 חודשים.

עינינו הרואות, כי העבירה הנוכחית נעברה מספר שבועות לפני שהנאשם נשפט לראשונה בחייו למאסר על תנאי ומבחן, וכי הוא עדיין מצוי בתקופת מבחן.

לא ניתן לומר איפוא כי הנאשם מעל באמון או הפר מבחן או תנאי.

אני סבורה כי גם בעבירה הנוכחית יש לנהוג בנאשם בענישתו לקולא, ואולם יש להבהיר לו שבענישה המקילה

הנוספת, המוטלת עליו בתיק שלישי ברציפות, דומה כי ניצל את מלוא ההתחשבות בנסיבותיו, וכי אם יאיים בעתיד, או יבצע שוב עבירות, הוא עלול להיענש בחומרה.

אציין כי להערכתי ספק גדול אם יתאים נאשם זה, בשל מצבו הפסיכיאטרי, למסגרת של עבודות שרות, ולכן החלטתי שלא לבחון אפיק זה כלל.

בנוסף, שוכנעתי כי שליחת הנאשם למאסר ולו בדרך של עבודות שרות יש בה כדי לפגוע בו פגיעה קשה נוכח מצבו המורכב. ראיתי כי בנסיבותיו של מקרה זה, שחומרתו פחותה משני התיקים הקודמים בהם הורשע, ועל אף שניתנו לו הזדמנויות בעבר, אין מקום להטלת מאסר בפועל, וכי עליו להיות בפיקוחו של שרות המבחן.

סוף דבר

19. **נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:**

א. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שנתיים מהיום את העבירה בה הורשע.

ב. צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום, במהלכם יעמוד הנאשם בפיקוח שרות המבחן ויבצע את כל אשר יוטל עליו.

בית המשפט מסביר לנאשם כי במידה ולא ימלא אחר צו זה או יעבור עבירה נוספת יהיה צפוי לעונש על העבירה בגינה הוצא הצו ובית המשפט יוכל לגזור את דינו מחדש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ו, 17 יולי 2016, במעמד הנוכחים.

נמסר לידי הצדדים, ללא פרוטוקול בשל שביתת מזכירות כללית.